

Tõuluks koju.

Tallinnas.

3 Bloompuu raamatutaupluse kirjastus.

Ar 504
70046

АН
Fr. A. Krautzwald
math. phys. klassik
Kaiserlichen

70046

Дозв. цензурою. — Юрьевъ, 18 августа 1904 г.
Печ. въ тип. М. Шиффера и М. Антье, Ревель.

Jõuluts foju.

Jõuluts foju! — Wäljast kuuldi fuljuste kõlinat ja kapijade kabinat. Igal pool tundus nii määratu kiire olemat, mis elu tänawatel endisest elamamaks tegi. Aeg ajalt kuuldi rõõmsaid hüüdufid, mis muu kõraga ühes koos tee ääres olemate kõrwu kostšivad.

Haigemaja nummer 13-mas, üsna nurkmašes ruumis oli nõrk haige. Ta magas oma woodil üsna tasa ja õhkas raskesti.

Aga kui wäljast ikka waljumini kuuldi: jõuluts foju! siis tegi haige silmad lahti ja hakkas hoigama. — Talitaja naesterahwas tuli sinna.

— Mis sa tahad, Elli? küsis ta ja pani käe tütarlapse walgetele käherjuuksele.

— Ei midagi — Tahaksin ainult jõuluts koju saada. Eks isa ju tule? küsis wäike haige ja saatis hoidja poole pilgu, nii särawa ja läbitungima pilgu, et see kahju tundes silmad teisele pööras ja ütles?

— Ole rahul, Ellifene. Paari päewa pärast oled terve ja siis tuleb isa. Siis wõid sa koju minna.

— Jah — Isa tuleb ja meie sõidame kõrwiga linnast wälja. See on wäga lõbus! Kuljused helisewad hobuse kaelas, tähed wilguwad ja lumi rigiseb fenasti hobuse jalgade all. Ja — ema seisab uksest wastas ja õde ja wennad! Kuulge, kas see aeg tuleb warsti, et mina pääsen?

— Küll see tuleb . . . Aga ole nüüd rahul — sina väsid liiga ära ja ei jõuagi siis jõuluks terveks saada, sõnas hoidja ja surus haige, kes istuma oli tõusnud, hellasti süngi tagasi.

— Palu Jumalat, mu laps, sõnas ta, ja läks teise hoonesse. Väike laps pani käed risti ja palus rõõmuist säraval filmil:

„Jsa meie, kes sa oled taemas.“
Palve lõpule lisas ta lapselikult:
„Armas Jsa, lasse mind jõuluks koju saada!“

Siis pani ta filmad finni ja puna, mis palawik tema palgele tõi, paistis nii fenasti kui hommikune koidupuna afna warjuriide tagant.

Haigemaja ees seisis hobune saaniga. Hoonest kanti lapse first wälja.

Need paar päewa olivad mööda

läinud. Isa oli tulnud ja Elli oli nüüd — koduteel.

Kõrb joofsis linnast wälja maanteele. Ilm oli nii wäga selge ja lumi rigises saani jalaste all nii kenasti. Aga kuljuseid ei olnud Kõrwil kaelas ja Ellid ka ei olnud, kes oleks hüüdnud; „Kiiremini, Kõrwikene, saad leiba!“

Ema ja õed oliwad uffel wastas, nagu Elli oli oodanudgi.

Aga miks ema nutab? Miks ei rutta ta Ellid saanist wastu wõtma, nagu ikka enne koju tulekul?

Küll ta ruttab, aga tuikumal sammul. Ta tõstab saanist walge firstu ja wiib selle tuppa. Sääal suudleb ta Elli külmi põski ja nufsub, nutab, nõnda kui ainult ema nutta wõib.

Jõulu laupäewal oliwad matused. Lilledega ümberringi ära ehitud puhkas

Ellil walges firstus. Kui ema ja õed wiimast forda lahtise firstu ees seiswad, siis näitas nagu oleks 'mirdipärg' Elli otsaesijel hiilganud. Isa panigi firstu finni ja Kõrb hakkas seda matuseaia poole wedama.

Matmise juures ütles õpetaja: Õnnelik see, kes Lunastaja sündimise päewa oma kodu wõib pühitseda, omaste keskel, aga õnnelikum on see, kes igawese Isa kojast inglitega ühtlasi wõib laulda: „Luu olgu Jumalale kõrges, rahu maa pääl, inimestel hää meel!“ Sellepärast, püüdkem jõulust koju jaada!

Kui haud oli finni aetud ja sugulased selle ümbert hakkaswad ära minema, siis seisis ema weel wähe aega külma, eluta künngast waadates, mis nüüd Ellid kattis, ja tundus, nagu oleks tasane tuul temale waimude maalt terwitusi jõhistanud.

— Onnelist jõulut, mu laps!
ütles ta ja läks teistega ühes ära.

18. 3.

Paluu laps.

Kis waene lesknaine ütles ühel
hommikul oma wiie wallatu
lapse wastu:

„Armsad lapsed, täna
hommikul ei ole mul teile midagi süüa
anda. Ei mul ole enam leiba, ega
jahu, ega mune. Paluge Jumalat,
et tema meid aitaks, sest tema on
rifas ja wägew ja ütleb ise: Hüüa
mind appi ahastuse päiwil, siis tahan
ma sinu ära päästa!“

Wäike Kristjan, kes waewalt kuus

aaſtat wana oli, pidi ilma ſöömata fooli minema. Ta läks lahtisest kiriku-
uffest mööda, astus ſiſſe ja langes
altari ette põlwili.

Et ta kedagi kirikus ei näinud,
palus ta walju häälega:

„Armas Taewaiſa, meil, laſtel,
ei ole midagi ſüüa. Meie emal ei
ole enam jahu, ega leiba, ega munagi.
Anna meile midagi ſüüa, nii et me
emaga ära ei nälgiſ. Jah, ma palun
ſind, aita meid. Sina oled ju rikas
ja wägew ja wõid aidata, fergesti
aidata, kui tahad. Päälegi oled ſa
ſeda iſe lubanud.“

Nõnda palus Kristjan lapſelikus
rumaluſes ja läks ſiis fooli.

Kui ta fooliſt koju tuli, nägi ta
laual suure leiwapätſi, kauſi täie jahu
ja kornifeſe täie mune.

„Noh, Jumalale tänu,“ hüüdis ta rõõmuga. „Jumal on minu palwe kuulda võtnud. Ütle ometi, emafene, on kõik selle kraami mõni ingel läbi akna sisse toonud.“

„Ei,“ vastas ema, „aga Jumal on sinu palwe ometi kuulda võtnud. Kui altari ees põlvili olid, põlvitas wallawanema perenaene eemal warjulises kohas. Sina ei näinud teda. Aga tema nägi sind ja kuulis, mis sa palusid. Sellepärast on tema kõik selle kraami meile jaatnud. Tema oli see ingel, kelle läbi Jumal nüüd aitas. Lapsed, tänage nüüd kõik Jumalat, sest tema on helde ja tema heldus kestab igaweste.“

Ošaw tüdruk.

Seena oli väga ošaw; aga ta oli oma ošawuse pääle ka väga uhke.

Emapani ta ühesse talusse teenima ja ütles lahkudes:

„Palu alati Jumalat, et ta find teenistuses õnnistaks ja sulle õnne annaks.“

Seena aga ütles:

„Mina ei karda midagi, sest ma olen küllalt ošaw.“

Kohe esimesel hommikul pidi Seena ahju kütma. Umbes pool tundi kat- sus ta tuld ilmaaegu ahju panna.

Tifud lõppesiwad otsa.

Ta jooksis naabri eide juurde neid tooma. Aga jää pääl wääratas

ta jalg, ta kuffus maha ja lõi laterna fatki.

Selle eest sai ta esimeese noomituse. Aga ta wabandas end libeda jääga.

Selle järele pidi Veena katusekambrist formiga mune tooma. Kui ta formi kätte tahtis wõtta, fargas üks hiir, kes formi taga olnud, wälja, ja Veena ehmatas nii, et form käest maha kuffus ja munad fatki läkswad.

Perenaene, kes ju laterna pärast furi oli, ei pannud Veena wabandusi enam tähelegi, waid noomis teda weel waljumini.

Katuseese aja pärast tahtis Veena sawist piimapotiga, mis ta ettewaatlikult pää pääl kandis, uksest jisse minna. Aga üks jääpurikas kuffus katuse küljest maha ja lõi poti puruks.

Kui Leena, piimaga ära määritult, tупpa astus, oli perenaene nii wihane, et ta Leenal enam suudgi ei lasknud lahti teha, waid ta kohe kui osawufeta tüdrufu minema saatis.

Leena tuli häbiga ja nutetud filmadega koju ja ema ütles:

„Mäed nüüd, kui tarwilik on Jumalalt õnnistust paluda! Tuhat wäikest juhtumist wõiwad meile õnnetuseks olla, kui Jumal neid meilt eemale ei pööra.“

Ilma Jumala õnnistufeta pole meie töö midagi.

Jõulu anne.

Jeesus on see jõulu anne,
Jumala mei' Jsa käest;
Ta on andja ta on anne
Taewa Jsa rüppe seest.
Siin ei tule Jssand pilwes,
Lapse kombel tuleb ta —
Nõnda ammust kuuldud päästja
Sündis meil, Halleluja!
Wõtke vastu, armsad lapsed,
Dölge: meie eest, kes waesed,
Tulid sinna taewa seest
Päästma meid siin patu wäest.
Halleluja Jesusel
Nüüd ta auu järje pääl!

J. W. Jannsen.

Piunne.

Ma tegin eila puuri lahti
Ja wabastasin wangi säält;
Ma andsin talle seega mahti,
Et mõits ta tõsta wabalt häält.

Ta kadus ära imefiirul
Siis minu waateringi seest
Ja wilisteles pilwewiirul
Wist palwe lugu minu eest.

Tumanski järelle P. Grünfeldt.

Lõnke.

Sirr, sirr, laulab lõufe,
Kaunis, fena linnufe.
Kõrges ülal pilwe all

1.50
Kõlab tema rõõmus hääl
Sirr, sirr, sirr, sirr ikka pääl.

Laula, laula lõuße
Rõõmsast' hüüdku häälele,
Sinu laul mind rõõmustab,
Kurwa meelt mul jahutab.
Sirr, sirr, sirr, sirr, laula ja.

Oled esimene meil
Teistest igal fowadel'
Lauluga meid teretad,
Mitme südant rõõmustad;
Sirr, sirr, sirr, sirr laulad ja,

Sinuga nüüd ühes ma
Wõtan Loojat tänada,
Kes mind kaitseb heldeste
Jagab toitu rohkeste,
Kiitust, tänu laulan ka.

J. C. Ditzewel.

